

[Finansministeren.]

Det ærede medlem hr. Poul Møller, og jeg tror også det ærede medlem hr. Aksel Larsen og måske et par andre af de ærede ordførere, fandt det ikke helt rimeligt, at det var finansministeren, der skulle afgøre, hvilke foreninger o. lign. denne fradragsret skulle gælde for. Jeg kan hertil svare, at jeg meget gerne vil være fri for at afgøre dette. Da jeg udarbejdede lovforslaget, havde jeg egentlig i tankerne at indsætte et nævn, der skulle træffe denne afgørelse, men den opfattelse blev hævdet, at forslag om et sådant nævn ville blive mødt med, at det var en ny administration i denne forbindelse, og derfor var det uklogt at foreslå det. Nu kan det være, at udvalget finder det rimeligt med et sådant nævn, og så har jeg altså ikke noget mod det. Det er ikke nogen behagelig opgave. Men jeg tror, vi bliver nødt til at have en eller anden til at træffe disse afgørelser. Jeg forstår udmærket den tankegang, det ærede medlem hr. Poul Møller fremførte, at det i sidste instans på sædvanlig måde måtte være landsskatteretten og domstolene, men det bliver ikke let at administrere. Forinden en sådan afgørelse bliver truffet, vil der være en række gaver, der bliver givet og trukket fra, og det må så senere omgøres. Eller omvendt: man er i tvivl om, hvorvidt det pågældende område falder ind under bestemmelsen, og så får man ikke givet nogen gave, til trods for at det måske faldt ind under den. Jeg vil meget fraråde denne fremgangsmåde, selv om jeg slet ikke er uenig i hovedprincippet, at domstolene skulle være den sidste instans. Jeg tror, man bør finde en form, hvorunder folk kan få besked, såvel de institutioner og foreninger, som skal have gaverne, som de skatteydere, der skal give dem og have fradrag for dem. Det vil være en praktisk fremgangsmåde.

Vedrørende § 4, der omhandler fradrag for transportudgifter, har der været forskellige ønsker om at gå længere ned med beløbet end til de 600 kr. Det var da godt, jeg foreslog de 600 kr., for man skal jo også være forsigtig, som det ærede medlem hr. Niels Andersen sagde, med ikke at gøre fradragsene for store.

Det ærede medlem hr. Carsten Raft spurgte i denne forbindelse, om min kollega

trafikministeren havde varetaget omegns- trafikanternes interesser. Jeg kan svare, at ikke alene trafikministeren, men mange andre kolleger har forsøgt meget energisk at varetage disse interesser. Jeg har prøvet at afvise det, og det er lykkedes op til 600 kr., idet meningen med bestemmelsen ikke er, at transportomkostninger i almindelighed skal kunne fradrages; meningen er, at ekstraordinært store transportomkostninger skal kunne fradrages. I øvrigt betales der jo for lidt for befordringen i nærtrafikken, det ved det ærede medlem godt, så hvorfor der yderligere skulle kunne foretages fradrag, ved jeg ikke.

Hvad angår § 5, nedslagsreglerne, er der vel nok almindelig tilslutning til, at der bør foretages ændringer; dog forstod jeg det ærede medlem hr. Poul Møller derhen, at det ærede medlem egentlig var ret tilfreds med disse nedslagsregler. Det er jeg ikke. Jeg så meget gerne, at vi kom ud af dette system. Der er stor ulighed mellem dem, der får del i nedslagene, og andre skatteydere, der oppebærer mindre indkomster, og som er nær disse aldersgrænser, men ikke får nedslag. Derfor har vi bestræbt os for efterhånden at få dette system aftrappet i forbindelse med folkepensionens gennemførelse, i forbindelse med lettelsen af indkomstskatten for de mindste indkomster, både når det drejer sig om kommuneskatten og i forbindelse med udskrivningsloven. Jeg håber, at vi kan fortsætte ad denne vej. For at komme videre ad den vej i år er jeg gået med til bestemmelsen i § 7 om, at ikke-forsørgere, når de er fyldt 65 år, anses som forsørgere, ikke fordi jeg finder, det er en særlig tiltalende vej. Det ærede medlem hr. Poul Møller gav udtryk for, at han nok troede, jeg følte sådan. Det gør jeg også, men jeg tror, at vi i løbet af ganske få år kan komme væk fra dette og over på personfradrag. Det ærede medlem tror det samme, og derfor har jeg ikke været så bekymret ved at foreslå dette i år for det par år, der er tilbage.

Hvad angår ændringerne i zoneinddelingen i § 5 sammen med ændringerne i nedslagsreglerne og i §§ 6 og 8 i forbindelse med børnefradrag og beskatning af børns indtægter, har jeg ikke noget imod at give udtryk for den opfattelse, at også jeg meget